

PIC D'ESCOBES

Itinerari normal des del Pont de la Baladosa pels estanys i Collada de Juclar

Distància	6,8 km (anada)
Desnivell acumulat	960 m
Nivell de dificultat	difícil
Data	19 de setembre de 2012
Cartografia	Ed. Alpina. Andorra (1:40000)
Punts per a GPS	http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=13888224

Al bell mig d'un rosari d'estanys, un refugi proper, un cim altiu, envoltat d'altres tant o més impressionants. Aquest és el Pic d'Escobes. Un dels cims més característics del Principat d'Andorra.

El seu itinerari normal, amb una grimpada contundent abans del cim, fa que no es pugui qualificar de fàcil. Però és d'aquelles muntanyes que, quan es coronen, un té realment la sensació d'haver fet cim. I si el que hom albira des d'allí dalt no és més que la continuació d'una seqüència d'admirables paratges que la retina ha començat a captar just en penjar-se la motxilla... la joia és completa.

Accés

Entre Soldeu i el Tarter, quan la CG-2 fa una llarga marrada per travessar el torrent, just al costat del pont, prenem una estreta pista enquitranada que s'endinsa a la Vall d'Incles. En tres quilòmetres ens plantem a l'aparcament del Pont de la Baladosa, al final de la vall.

Cal tenir en compte: Durant els mesos d'estiu, la carretera roman tancada de les 10.00 h a les 18.00 h a l'accés de vehicles rodats particulars. El Comú té disponible un servei de vehicle llançadora (3€ per persona).

Pont de la Badalosa (1845m)

Rètols indicadors. Prenem una pista forestal en direcció (E) als estanys i refugis de Juclar i del Siscaró fins a l'encreuament de camins, on deixem a mà dreta el que mena a Siscaró i comencem a guanyar alçada pel costat del riu de Juclar. El camí, molt fressat i ben senyalitzat, és una variant del GR 10 i del GRP. Pendent entre moderat i fort.

A la Pleta de Juclar ens desviem lleugerament a l'esquerra (rètol) fins a un mirador. Passem pel costat de la presa de l'Estany Primer i, anant a la dreta, poc més enllà trobem el refugi.

Refugi de Juclar (2310m)

Guardat els mesos d'estiu, de l'1 de juny al 30 de setembre, amb capacitat per a 43 places. Quan és tancat hi ha una part lliure amb 6 places de capacitat. Més informació a www.refugidejuclar.com.

Del refugi baixem a creuar els estanys per una llenca el Primer i el Segon. Trobem un pas molt fàcil, protegit amb una sirga. Podem albirar la impressionant silueta del Pic d'Escobes i, a la seva esquerra, el coll al que accedim remuntant des de l'altre riba.

Collada de Juclar (2442m)

Ample coll termenal entre l'Arièja i el Principat. Deixem el camí que, pel vessant occità, baixa a l'estany Negre de Juclar. I ens enfilem a mà dreta, per un camí senyalitzat com a GR. Passem pel costat d'uns estanys.

Coll de l'Alba (2545m)

Evident però, per si en tenim dubtes, està escrit en una pedra. El corriol continua i per baixar als estanys de l'Alba.

Al coll, en el sentit d'arribada, el llom que tenim sobre nostre a la dreta, és el Pic de Noé. Més a la dreta i damunt d'una bretxa, despunta el Pic d'Escobes. Encara més a la dreta, baix i separat, el Cilindre d'Escobes. A la carena, entre el pic de Noé i la bretxa, a penes destaca una punxa vertical isolada. És una columna granítica inclinada, situada al punt per on hem de guanyar la carena.

A partir d'aquí seguim sense camí, per indicis o rastres de pas, guiar-nos per la intuïció i fixant-nos en les escadusseres fites que ens van confirmant la correcta direcció.

El més factible és flanquejar esbiaixadament per sota el Pic de Noé fins a situar-nos més o menys sota la vertical de la columna, on tirem de dret fins a la carena, per un tram de fort pendent.

Un cop a la carena seguim un corriol que, pel vessant llevantí, ens deixa als peus del con cimer del pic.

L'ascens al cim és una llarga grimpada amb passos de II i un d'aïllat de III, més atlètic que exposat.

Pic d'Escobes (2779m)

És una magnífica talaia sobre aquesta banda del Pirineu. Destaquem els cims i indrets més propers: el Rulhe, amb el seu crestall impressionant i el refugi, el veí Pic de Noé, el de l'Alba amb els seus estanys, el Pic de Nérassol, l'estany del Siscar, el Roc Meler, el de la Cabaneta, els pics del Siscaró; els de Juclar: Tossa, l'Alt i el Negre, sobre els seus estanys.

Si el dia és clar, podem albirar molt més enllà: el Puigpedrós de Lanós i el Coma d'Or, el Coll de Pimorent, els pics de Fontfreda, de Casamanya, de l'Estanyó, de la Serrera, el de la Font Blanca. I encara, entremig d'aquests darrers, la Pica d'Estats. Per albirar tot aquest panorama, cal estar de sort: e més habitual és que la boira plani pel vessant occità i s'arrapi als cims, colls i cordals.

Panoràmiques a [PirineusS](#) i [J. Rafel Alsina](#)

Retornem pel mateix camí.

Observacions: el temps és excessivament llarg. Vàrem trigar molta estona entre el refugi i els colls tot esperant que s'alcés la boira.